

Publicerad 2009-02-06 02:30 av Fredrik Norberg

Musik inspirerar och gör intryck. Hittade en låt på youtube med namnet "Learn how to love again".

Lyssnade på låten om och om igen i två timmar och skrev under tiden ner följande lilla text.

Varje slut har en början, men hur kommer vi dit?

Kristendomen har förespråkade att vi föds i synd. Att det är en del av vår natur tills vi väljer att avstå från det genom att vända oss till herren. Men vad händer med oss om vi begår en sådan svår synd att det är omöjligt för oss att få förlåtelse innan vi haft chansen att gå i skolan? Vad händer med oss om vi aldrig kan förlåta oss själva? Kan man leva utan mål för sig själv? Kan man leva för någon annan? Hur känns det precis efter man skilt sig? Hur känns det när din 12 åriga son kommer flytta ifrån dig? Hur känns det när du sitter och tröstar en av de små änglar du har fått behålla?...

Ett av mina tidigaste minnen är hur jag har klättrat upp över soffkanten så jag kan titta ut genom fönstret. Där ute är det mörkt, trottoaren utanför är tom. Där stod nyss min bror och vinkade åt mig. Han vinkade hej då innan han satte sig i bilen och de körde iväg. Bilen svängde ut på vägen och försvann snabbt ur sikte. Försvann för att aldrig komma tillbaka. Allting skulle förändras. Jag grät. Jag vet inte hur länge, jag vet bara att jag grät. Tårarna ville inte sluta komma, det var svårt att andas. Jag grät, i famnen på min mor.

"Varför får jag inte följa med mamma?! Varför får inte jag flytta med dom till landet?" Jag kan inte minnas hur länge jag fick vänta på ett svar, men i mina tankar och drömmar är det alltid en lång lång stund. "Du får vänta tills du också blir 12, då får du välja vart du vill bo."

"Men jag vill ju följa med! Jag vill flytta ner till landet. Snälla kan jag inte få följa med!?" Jag borrade in huvudet i famnen på min mor och fortsatte att gråta. Jag kunde inte se ansiktet på min mor, vilket var tur för mig. Hade jag sett hennes ansikte hade jag aldrig kunnat förlåta mig själv. Mina tårar förblindade mig, gjorde så jag inte hörde min mors röst darra, gjorde så jag inte kände hennes tårar mot mitt huvud. Men i mina drömmar, där var det bara allt för verkligt. Jag var sex år gammal. Så ung men redan en syndare.

Sedan dess har jag alltid hatat nätterna. Hatat dem för att mina tankar hållit mig vaken. Tankar om synd, tankar om sorg. Ett ännu tidigare minne jag har, är också ett minne som plågar mig. Mor och far delade en stor dubbelsäng. Så stor att det fanns plats för en liten pojke att krypa upp och lägga sig mellan dem. Men det fanns bara plats för en. Jag har precis lagt mig tillrätta mellan dem och sluter ögonen för att sova när jag hör ett ljud. Jag öppnar ögonen samtidigt som min lillebror kommer in i rummet.

Jag ser på honom medan han går runt sängen, går fram till kanten. Börjar klättra upp, men fryser till när han ser mig ligga där. Han stirrar förstunnad på mig. Det känns som en evighet, men till sist glider han ner på golvet igen. Med tunga steg börjar han röra sig ut ur rummet. Jag minns hur han kramar om sitt snuttedjur. Så liten, så rädd, så vilse han ser ut.

Min lille ynkliga bror. Min lilla bror, vad ska han ta sig till när jag lagt beslag på platsen i tryggheten? Jag hoppas alltid att jag gav honom platsen, eller åtminstone att vi delade på den på något sätt. Men om jag ska vara ärlig så kommer jag inte ihåg. Men jag vet att jag är en syndare. Därför plågar det minnet mig, får mig att gråta till söms. Där väntar min mor på mig, alltid med tårar som strömmar nedför ansiktet.

"Slutet kommer snabbare än vi tror. När vi minst anar dyker det upp. Knackar oss på ryggen för att rusa förbi innan vi hinner vända oss om. Vi har bara ett liv, en början, ett slut. Lev väl, halleluja."

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Fredrik Norberg med Poeter.se id #27336 innehar upphovsrätten